SINITAIVAS

NR 03/2025

ITÄVALLAN SUOMALAISEN EVANKELIS-LUTERILAISEN SEURAKUNNAN LEHTI

LEHDESSÄ MUKANA WIENIN SUOMI-YHTEISÖJÄ

SINITAIVAS
JOULUKUU 2025 - HELMIKUU 2026

IMPRESSUM
Itävallan suomalaisen evankelis-luterilaisen seurakunnan julkaisu. Lehti ilmestyy kolme kertaa vuodessa.

TOIMITUS
Päätoimittaja: Ella-Maria Boba
Taitto ja ulkoasu: Meri Hakaoja

JAKELU
Lehti jaetaan Itävallan suomalaisen seurakunnan jakelulistan mukaan. Listalle voivat antaa nimensä ja osoitteensa kaikki yhteisestä suomalaisesta toiminnasta kiinnostuneet.

Seuraava numero ilmestyy viikolla 9.
Jutut ja ilmoitukset toimitukseen viimeistään 31.1.2026 mennessä.

YHTEYSTIEDOT
Ella-Maria Boba
Gentzgasse 10 / Altes Haus, 1180 Wien
puh: + 43 699 188 778 19
s-posti: finn.gemeinde@evang.at,
ella-maria.boba@evang.at
kotisivut: www.finngemeinde.at

KUVAT
Kansi: Pixabay/Andawanda
Sivu 2: Pixabay/RosyBadHomburg
Sivu 10-11: Pixabay/Jill Wellington
Sivu 13: Pixabay/Mario Cvitkovic
Takakansi: Pixabay/Olssid

Tykkää meistä facebookissa!
Ryhmän nimi „Itävallan suomalainen evankelis-luterilainen seurakunta“

Iloitsemme lahjoituksista seurakunnalle!

Tilitiedot:
Finnische Evangelische Gemeinde A.B.
IBAN: AT83 2011 1287 2259 0100
BIC: GIBAATWWXXX

PRINTED BY:
WIRmachenDRUCK.de
Sie sparen, wir drucken!

SISÄLTÖ

Pääkirjoitus	3
Kuraattorin kynästä	4
Kuvakooste seurakunnan 20-vuotis-juhlaviikonlopusta	5
”Tämä on jäänyt mieleeni” - kokoelma muistoja suomalaisesta seurakunnasta	8
Seurakunnassa ja Suomi-yhteisöissä tapahtuu	10
Ajankohtaista seurakunnassa ja toimitukset 2025	12
Adventtiajan Hiljaisuuden jooga®	13
Pienien prosenttien suuri merkitys	14
Ovatko maisterit nykyaikaa? Mitä suomalaisen on syytä ottaa huomioon puhutellessaan saksankielisiä	15
Itävallan suomalaisen seurakunnan uusi stola ja sen valmistaminen	17
Tat Tvam asi – huomaavaisuudesta	18
Terveisiä Wienin Suomi-koululta	19
Kauneimmat Joululaulut	20

Pääkirjoitus

Kohti unelmien kirkkoa

Seurakuntamme 20-vuotis juhlat ovat takanapäin. Tämän lehden sivuilla pääset vielä näkemään ja lukemaan pienen koonnin onnistuneesta juhlaviikonlopustamme. Mukana on myös valikoima muistoja, joita pyysin teiltä Sinitaivaan lukijoilta.

Nyt meidän tehtävämme on kuitenkin katsoa eteenpäin ja uudistaa seurakuntaamme tämän päivän ihmisten tarpeita palvelevaksi. Vastuu seurakunnastamme ja sen tulevaisuudesta ei ole ainoastaan minulla ja kirkkoraadilla, vaan myös kaikilla seurakunnan jäsenillä ja Itävallassa asuvilla suomalaisilla. Kysehän on lopulta siitä, haluammeko me, että meillä on täällä Itävallassa yhteisö, jolta saa hengellistä ja yhteisöllistä tukea omalla äidinkielellä tämän elämän kysymyksissä, käännekohdissa ja kriiseissä.

Marraskuun jumalanpalveluksessa kyselin paikallaolleiden ajatuksia siitä, minkälainen on heidän unelmien kirkkonsa ja seurakuntansa. Sillä jos emme osaa kuvitella ja sanoittaa parempaa seurakuntaa, miten voisimme ottaa askeleita sellaista kohti. Vastaukset kirjattiin paperille ja lupasin koota niistä unelmakartan kaikille nähtäväksi.

Ensin pyysin kuvailemaan unelmien kirkkoa adjektiiveilla. Meidän seurakuntalaisten unelmien kirkko on rakkaudellinen ja lämminhenkinen/rakastava ja lämmin, suomenkielinen ja laulava, avoin ja ystävällinen, hyväksyvä ja suvaitseva, löytävä ja näkevä, yhdistävä ja yhteistyötä tekevä. Se on myös vastuullinen ja aktiivinen, iloinen ja huumorintajuinen, inhimillinen ja empaattinen, yhteisöllinen, rauhanomainen ja vahvistava uskovien yhteisö, jolla on hyvä pappi.

Messuun osallistuneiden mielestä seurakunnassa on tärkeää ja keskeistä yhteenkuuluvuus ja yhdessäolo, oma äidinkieli ja äidinkielinen jumalanpalvelus, tuttu musiikki, keskinäinen yhteys ja yhteydenpito, toisen ja lähimmäisen näkeminen, keskustelut ja ajan ottaminen keskustelulle, yhteisö ja seurakuntalaiset, diakoniatyö, yhdessä tekeminen ja yhdessä ”loistaminen” (eli oleminen valona maailmassa), raamatunopetus, Jumalan Sana ja miten soveltaa sitä käytäntöön, hyvä henki ja se, että voi avautua, sekä usko ja kirkon ykseys.

Itävallan suomalaisesta seurakunnasta paikallaolijat ottaisivat unelmiensa kirkkoon mukaan Ella-papin, Pirre-kanttorin ja myös seurakuntalaiset – ihanat, kannustavat ihmiset (teidät kaikki!), suomenkielen ja musiikin, seurakunnassamme vallitsevan epämuodollisuuden ja kodikkuuden, hyvät tarjoilut, Sinitaivas-lehden, retket, perinteen, keskeisyyden ja avoimuuden, pyrkimyksemme lähestyä Jumalaa sekä sisumme jaksaa yrittämistä, vaikka aina kaikki ei suju niinkuin toivoisi.

Sitten kysyin vielä, mihin suuntaan haluaisit uudistaa omaa seurakuntaasi ja minkälaista toimintaa siellä olisi. Mainittiin rukous ja tehokkaampi mainonta. Selvä toive oli, että isompi osa suomalaisista osallistuisi, ja pohdittiin, miten saada mukaan lisää nuoria, enemmän kuulijoita ja aktiivisia osallistujia. Toivottiin enemmän vapaaehtoistyötä yhdessä papin kanssa sekä joidenkin perinteiden muutoksia, kuten Itävallan luterilaisesta kirkosta tuttua ehtoollispiiriä ja valkoviiniä ehtoolliselle (allergian takia). Myös ”vanhoja” virsiä toivottiin laulettavan enemmän sekä haastatteluja kiinnostavista ihmisistä. Joku toivoi lisää sielunhoidollisia keskusteluja, toinen yhteisiä hyviä hetkiä ruoan ja kahvin äärellä, kolmas vapaa-ajan aktiviteetteja ja retkiä. ”Jokaiselle jotakin”-vastaus olisi ehkä hyvä yhteenveto näistä kaikista toiveista.

Uskon, että myös Jumalalla on unelma seurakuntamme tulevaisuudesta. Sinä voit olla osa tämän unelman rakentumista liittymällä paikallisseurakuntasi ja suomalaisen seurakunnan jäseneksi, olemalla aktiivinen, käyttämällä äänioikeuttasi, mutta ennenkaikkea käyttämällä mielikuvituksen lahjaa, sillä mielikuvitus on seurakunnan kehityksen elinehto. Tarvitsemme sitä, kun alamme miettiä vastausta kysymykseen ”Miten?”. Miten saavutamme nämä unelmakarttaan nimetyt uudistumistoiveet? Mitä minä voisin tehdä, että näky unelmien seurakunnasta tulisi todeksi tai ainakin lähemmäksi? Oivallus voi tulla rukoilemalla ja kuuntelemalla, mitä Jumala sydämellemme puhuu.

Lopuksi haluan vielä sanoa, että Jumalalla on unelma myös meidän jokaisen elämästä. Pysähdy ja mieti, mitä se mahtaakaan olla?

Toivon sinulle loppuvuoden kaamokseen kohta kajastavan adventin valoa; tulevaisuuden ja toivon valoa. Pitäköön Taivaallinen Isämme enkeleineen sinusta hyvää huolta!

Pastori Ella-Maria Boba

Kuraattorin kynästä

Mukavaa adventtiaikaa kaikille! Toivottavasti joulunalusajan kiire ei liikaa tempaa mukaansa, jotta aikaa jää myös rauhalliseen oleiluun ja pimenevistä illoista nauttimiseen.

Tähän loppusyksyyn on osaltani sisältynyt kaksi juhlavaa tapahtumaa: lokakuussa vietimme suomalaisen seurakunnan 20-vuotisjuhlia, ja marraskuun alussa oli Itävallan evankelisen kirkon (Augsburgin uskontunnustuksen mukaisen) piispan virkaanasettaminen. Kyseessä oli historiallinen tapahtuma, sillä koskaan ennen ei Itävallan evankelisessa kirkossa ole ollut naispiispaa, mutta nyt piispa Cornelia Richterin nimityksen myötä tämä toteutui. Minulla oli kunnia osallistua pastorimme Ellan kanssa tähän erittäin lämminhenkiseen ja juhlavaan tilaisuuteen, ja piispa Richteristä välittyi erittäin positiivinen kuva.

Virkaanasettamisessa painotettiin erityisesti juuri sitä tosiasiaa, että myös naiset voivat olla kirkossa johtavassa asemassa. Suomen evankelis-luterilainen kirkko on ollut itävaltalaiseen sisarkirkkoonsa nähden tässä suhteessa edelläkävijä, sillä Suomen ensimmäinen naispiispa, Irja Askola, vihittiin virkaansa syyskuussa vuonna 2010. Tällä hetkellä Suomessa on jopa kolme naista hoitamassa piispan virkaa: Espoossa Kaisamari Hintikka, Mari Leppänen Turun arkkihiippakunnassa ja Mari Parkkinen Mikkelissä.

Omassa seurakunnassammekin näkyy vahvasti naisten osuus, ja Ella-pastorimme kaikki edeltäjät ovat myös olleet naisia. Sama kuva välittyi myös marraskuisissa kirkkoraadin vaaleissa. Kirkkoraati jatkaa seuraavat kaksi vuotta samalla kokoonpanolla: Anna-Maija Mikkola, Heidi Kennedy, Marja-Leena Steinbru, Katja Jääskeläinen, Tarja Lavi-Huusko ja allekirjoittanut. Kiitos saamastamme luottamuksesta! Teemme parhaamme hoitaaksemme yhdessä seurakuntamme asioita ja tukeaksemme Ella-pastoria hänen työssään.

Meitä voi napata hihasta ja tulla juttelemaan esimerkiksi ensimmäisenä adventtina Klosterneuburgissa joulumyyjäisissä, jossa meidät varmimmin tavoittaa seurakunnan kahvilasta. Myynnissä on jälleen tuttuun tapaan muun muassa korvapuusteja, karjalanpiirakoita ja kahvia. Tulethan sinäkin!

Toivotan teille kaikille hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta 2026!

Elise Sippola-Puster

Piispan virkaan asettaminen. Kuva: Ella-Maria Boba

Kuvakooste seurakunnan 20-vuotisjuhla-viikonlopusta

Kuva: lähetystön työntekijä

Saimme juhlaviikonloppuumme kunniavieraiksi Suomesta Oulun piispa Jukka Keskitalon, joka on nimitetty myös ns. ulkosuomalaispiispan rooliin, hänen teologisen erityisavustajansa, Pekka Mustakallion, sekä Suomen Merimieskirkon pääsihteerin, rovasti Hannu Suihkosen.

Vierailun yhteydessä saimme nauttia perjantaina lounaan suurlähettiläämme Nina Vaskunlahden residenssissä. Mukana oli myös edustuston päällikön sijainen Anna Salovaara.

Kuva: Pekka Mustakallio

Lounaan jälkeen suuntasimme vielä Hamburgerstrasselle, jossa Wienin superintendentti, Matthias Geist, otti meidät ystävällisesti vastaan toimistollaan kertoen vieraillemme työstään sekä Itävallan luterilaisen kirkon erityispiirteistä vähemmistökirkkokuntana.

Kuva: ravintolan työntekijä

Kirkkoraadin osalta lauantai meni juhlavalmisteluissa, mutta uurastuksen päätteeksi saimme vielä illallistaa yhdessä vieraidemme kanssa historiallisessa Pfarrwirt-ravintolassa Nussdorfissa. Samalla pääsimme kertomaan tarkemmin seurakunnastamme ja sen tämänhetkisistä haasteista ja ilonaiheista.

Juhlamessuun osallistui noin 70 henkilöä, seurakuntalaisia, entisiä kirkkoraatilaisia ja muita kutsuvieraita. Oli hienoa saada kirkko kerrankin aivan täyteen. Piispa Jukka Keskitalo piti saarnan aiheenaan pyhän teema: Kristityn vapaus.

Sopraano Anni Karvinen sai kirkkokansan kyyneliin laulamalla lopuksi Suojelusenkeli-virren.

Juhlamessua olivat mukana toimittamassa myös seurakuntaa aikaisemmin palvelleet papit: Johanna Uljas-Lutz, Anne Tikkanen-Lippl sekä Sari Wagner. Sari saapui paikalle varta vasten Sveitsistä asti. Itävallan luterilaisen kirkon vasta eläkkeelle jäänyt piispa, Michael Chalupka, oli valitettavasti sairastumisen takia estynyt, mutta hänen tehtävänsä jumalanpalveluksessa otti hoitaakseen Wienin superintendentti Matthias Geist. Toinen ryhmäkuva otettiin yhdessä kirkkoraatilaisten kanssa.

Juhlavastaanotto, joka täyttyi iloisesta puheensorinasta, pidettiin Ruotsalaisen seurakunnan puolella yläkerrassa. Tarjan suunnittelemat tarjoilut maistuivat kaikille.

Saimme kuulla myös joukon juhla- ja onnittelupuheita. Puheenvuoron käytti Ellan lisäksi Hannu Suihkonen Merimieskirkosta, Silja Mellanen-Jenewein, norjalaisen seurakunnan pastori Hans-Christian Granaas, ruotsalaisen seurakunnan kuraattori Peter Ahlfont, Wienin ÖFG:n pääsihteeri Anna Ahlbom sekä 18. kaupunginosan ekumeenisen yhteistyön edustaja Heinz Kasparovsky.

Kiitos kaikille juhlaan osallistuneille ja onnittelijoille! Lisää kuvia juhlista on nähtävilla seurakunnan kotisivuilla osoitteessa www.finngemeinde.at.
Kuvat: *Linda Puster* ja *Temirlan Kapez*, kuvatekstit: *Ella-Maria Boba*

”Tämä on jäänyt mieleeni”
Kokoelma muistoja suomalaisesta seurakunnasta

Olin mukana kirkkoraadin toiminnassa, ensin rahastonhoitajana ja myöhemmin varakuraattorina. Kirkkoraati oli minulle tärkeä kokemus – sain tutustua erilaisiin suomalaisiin ja kokea, mitä yhteisöllisyys käytännössä tarkoittaa. Oli hienoa olla mukana järjestämässä tapahtumia ja nähdä, miten ne toivat ihmisiä yhteen. Yhteiset suunnittelut, naurut ja joskus pienetkin haasteet tekivät kokemuksesta merkityksellisen. Tunsin kuuluvani porukkaan ja muistelen tätä ajanjaksoa lämmöllä. *- Kaisa Tupeli*

Muistoni kohdistuu vuodelle 2016. Tyttäreni oli Oulun yliopistosta vaihto-oppilaana Wienissä 2016. Koska hän oli pienen pojan yksinhuoltaja ja minä mummu jäin juuri eläkkeelle, järjestimme asiat niin, että lensimme muutaman viikon välein maiden välillä, ettei poika joutunut olemaan liian pitkiä aikoja erossa äidistään. Aina Wienin viikoilla kävimme suomalaisen seurakunnan järjestämässä perhekerhossa. Siellä syntyi aivan ihania tuttavuuksia ja muistoja. Muistelen usein lämmöllä Wienin kevättä ja miten tärkeää työtä teette seurakunnassa ihmisten hyvinvoinnin eteen.
- ”Mummu” Kaija Väisänen, Puolanka, sekä Tarmo, joka on jo 11 v.

Toukokuussa 2024 pitkäaikainen Slovakiasta kotoisin oleva ystävättäreni Sona poistui luotamme ja hänen tuhkansa laskettiin Bratislavaan. Koska hän oli elänyt n. 40 vuotta Wienissä halusin järjestää hänelle muistojuhlan myös Wieniin. Otin Ella-pappiimme yhteyden ja hänen hellävaraisella ja asiantuntevalla tavalla pidimme hänelle erittäin kauniin ja tunnelmallisen siunaustilaisuuden, jonka Ella veti sekä saksaksi että englanniksi, ottaen Slovakian sukulaiset huomioon. Muistotilaisuuden kahvitarjoilun, jonka aikana muistelimme Sonaa, sain pitää seurakunnan salissa. Kiitos Ella-rakas upeista järjestelyistä! *- Anna Ahlbom*

Seurakunnan 20-vuotisjuhlan lähestyessä olen muistellut sen alkuvaiheita, selannut arkistojani ja todennut, että kaikenlaista on matkalla koettu: iloa ja itkua, juhlaa ja työlästä puurtamista. Vastoinkäymisiä on ollut, mutta niistä on selvitty, ja se on pääasia, nyt voimme juhlia.

Mielessäni on erityisesti pyörinyt se päivä, juhlapäivä, jona seurakunta virallistettiin. Sen kunniaksi Suomesta oli Wieniin lentänyt arkkipiispa Jukka Paarma seuranaan kirkkoherra Jaana Marjanen ja Risto Cantell, joka muistini mukaan oli silloin vastuussa ulkosuomalaistyöstä.

Johanna Uljas-Lutz, jonka Itävallan kirkko oli nimittänyt ensimmäiseksi viralliseksi pastoriksemme, tarjosi juhlapäivänä kauniissa kodissaan vanhan Tonavan rannalla lounaan, jonka jälkeen seurueen oli määrä siirtyä Itävallan evankelisen kirkon toimistoon Severin-Schreiber-Gasselle 18. alueella allekirjoittamaan virallisia sopimuksia. Minun tehtäväkseni annettiin toimia arkkipiispa Paarman ja Risto Cantellin autonkuljettajana. Siihen aikaan – 20 vuotta sitten – ei ollut naveja eikä minulla koskaan ole ollut minkäänkaista suuntavaistoa, joten arastelin tehtävää, mutta Johanna lohdutti: Seuraat vain minun autoani, kyllä sinä sinne toimistolle löydät!

Lähdettiin matkaan. Mutta jo Tonavan rannan moottoritiellä menetin kontaktin Johannan autoon. En ollut varustautunut ajomatkaan etsimällä kartasta ajoreittiä, niin että olin kohta täysin hukassa. Hädissäni työnsin Wienin kartan takapenkillä istuvalle Ristolle ja pyysin häntä etsimään siitä 18. alueen ja Severin-Schreiber-Gassen siellä. Mahtoiko hän sen löytää, sitä en muista, muistan vain oman hätäännykseni: takuulla myöhästymme tilaisuudesta, olemme eksyksissä, en tiedä, mihin suuntaan minun

pitäisi kääntyä ja miten löytää Itävallan kirkon toimisto! Yritin rauhoittua, ajaisin kolarin, jos vallan hermostuisin. Mutta sitten minua alkoi naurattaa: emme me tilaisuudesta voi myöhästyä, se ei voi alkaa, ennen kuin arkkipiispa on paikalla, hän on yksi tilaisuuden tärkeimmistä henkilöistä! Löysimme toimiston, emme muistaakseni olleet edes myöhässä.

Ajelin yksin kotiin ennen illan juhlajumalanpalvelusta. Ajaessani aukaisin auton radion, kuuntelen aina Ö1-ohjelmaa. Radiosta tuli juuri sillä hetkellä Sibeliuksen Karelia-sarjan osa Alla marcia, kenties tämän kappaleen tunnetuin osa. Sibeliuksen musiikin kuuleminen sai minut rauhoittumaan, sain suorastaan tunteen, jota parhaiten kuvastaa saksankielinen sana „Zuversicht“. Luottamus, usko siihen, että kaikki järjestyy, kaikki menee lopulta niin kuin on määrä mennä. *- Maija Asunta-Johnston*

Itävallan suomalaisen seurakunnan pappina 2010 - 2011

Harva saa aloittaa papin työnsä niin ainutlaatuisessa pestissä kuin itse sain. Olimme muuttamassa mieheni kanssa Müncheniin vuodeksi syksyllä 2010. Ystäväni, silloisen Itävallan suomalaisen seurakunnan kirkkoraadin jäsen, soitti ja intoili: “Meille on tulossa äitiysloman sijaisuus suomalaisen papin paikkaan! Hae sitä!” Olin juuri valmistumassa teologisesta tiedekunnasta, mutta pappisvihkimystä minulla ei ollut. Ihmeellisten sattumusten kautta löysin itseni aivan tuoreena pappina Wienin arvokkaasta ympäristöstä, lämpimästä suomalaisyhteisöstä ja vanhan luostarirakennuksen uumenista Gentzgasselta.

Mieleenpainuvimmat kokemukset liittyivät heti ensimmäisten kuukausien joulutapahtumiin. Joulun tuoksut ja tunnelma ovat Itävallassa ihan omanlaisiaan. Christkindlmarktit ympäri Itävaltaa tulivat tutuiksi, kun ajelin junalla laulattamaan joululauluja suomalaisyhteisöissä Suomen itsenäisyyspäivän aikoihin. Jouluaaton kirkkohetki kosketti valtavasti. Opettelin kastamaan ja siunaamaan avioliittoja suoraan kaksi- (tai joskus jopa kolme-) kielisesti – se oli huikea kokemus. Ihmisten ystävällisyys nuorta pappia kohtaan oli sydäntälämmittävää. Loppuaikoina aloin päästä hiukan kärryille myös vaikeammista Itävallan saksan murteista, joista alkuun jouduin arvuuttelemaan suurimman osan.

Koska papin virka oli tuolloin 25-prosenttinen, minulla ei ollut palkan puolesta mahdollisuutta vuokrata Wienistä asuntoa. Seurakuntalaisten avulla sain toimistoon matkasängyn ja makuupussin työjaksoja varten. Kitaran ostin toimitusmatkoja varten, ja herätin usein huomiota papin pantapaidassa (eihän nainen voi olla katolinen pappi?!) ja kitarapussi selässä. Keväällä 2011 Suomesta lensi ulkosuomalaistyön neuvottelukunta, ja yhdessä saimme papin viran nostettua 50 prosenttiin seuraavasta syksystä alkaen.

Nykyään olen Suomessa oman alueeni seurakuntaneuvostossa, joka vastaa hiukan kirkkoraatia. Mietin usein, miten erilaista oli tehdä yhteistyössä kirkkoraadin kanssa töitä verrattuna suomalaiseen byrokratiakoneistoon. Yritän soveltaa ulkosuomalaisseurakunnassa kokemaani ihmisläheisyyttä ja yhdessätekemisenmeininkiä kaikkeen, mihin voin.

Muistan lämmöllä vieläkin kaikkia kohtaamiani seurakunnan jäseniä ja vastuunkantajia. Olen iloinen, että seurakunta on erittäin hyvissä käsissä - luen Sinitaivaani aina mielenkiinnolla! Neljä lastani tietävät, että kunhan pieninkin on tarpeeksi iso, lennämme Wieniin katsomaan äidin vanhoja työmaisemia. Toivon suomalaiselle seurakunnalle ja kaikille sen ihmisille edelleen kaikkea hyvää ja Taivaan Isän siunausta. *- Marianna Saartio-Itkonen, pastori, nykyinen väitöskirjatutkija sekä esikoulun opettaja*

Seurakunnassa ja Suomi-yhteisöissä tapahtuu

TULEVIA JUMALANPALVELUKSIA

Adventin ja itsenäisyyden juhlajumalanpalvelus + malja Suomelle
Sunnuntaina 7.12. klo 15, paikka: Ruotsalainen kirkko, Gentzgasse 10, 1180 Wien
Musiikkivieraana laulaja Annemari Suomalainen. Tilaisuuden jälkeen kuohuviinitarjoilu pikkusuolaisen kanssa yläkerran tiloissa.

Jouluaaton hartaus + joulurauhan julistus
Keskiviikkona 24.12. klo 12-12.45, paikka: St. Ruprechtskirche, 1010 Wien
Musiikkivieraana sopraano Aurora Marthens. Tilaisuuden toteutuksessa huomioidaan myös saksankieliset perheenjäsenet.

Ehtoollisjumalanpalvelus – kristittyjen ykseyden rukouspäivä + kirkkokahvit
Sunnuntaina 18.1. klo 15, paikka: Ruotsalainen kirkko, Gentzgasse 10, 1180 Wien

Laskiaissunnuntain perhemessu + kirkkolounas: hernekeittoa ja laskiaispullia
Sunnuntaina 15.2. klo 15, paikka: Ruotsalainen kirkko, Gentzgasse 10, 1180 Wien

SÄÄNNÖLLINEN TOIMINTA GENTZGASSELLA

Ovet ja seurakunnan kirjasto auki tiistaisin - huomaa vaihtelevat kellonajat!

2.12. Adventtiajan Hiljaisuuden jooga klo 18.30-19.30 (kirkko)
9.12. Adventtiajan Hiljaisuuden jooga klo 18.30-19.30 (kirkko)
16.12. Raamattupiiri klo 10.30-12 (yläkerran tilat)
16.12. Adventtiajan Hiljaisuuden jooga klo 18.30-19.30 (kirkko)
23.12. Adventtiajan Hiljaisuuden jooga klo 18.30-19.30 (kirkko)
13.1. Taizé-rukous klo 18-18.30 (kirkko)
20.1. Virsiä, viiniä ja visailua klo 18-19 (omat tilat)
27.1. Raamattupiiri klo 10.30-12 (omat tilat)
10.2. Päiväkahvit klo 14-15.30 (omat tilat)
17.2. Laskiaistiistain luistelut 17-19.30 (Rathausplatz, 1010 Wien)
24.2. Raamattupiiri klo 10.30-12

LAPSILLE JA LAPSIPERHEILLE

Perhekerho

Avoin perhekerho kokoontuu torstaisin klo 9.30-11.30 Gentzgassella Ruotsalaisen seurakunnan yläkerran leikkihuoneessa. Mukaan voi tulla ilman ilmoittautumista joustavasti mainitulla aikavälillä. Ohjelmassa vapaata leikkiä, vertaistukea, kahvittelua, lasten ruokintaa ja lopussa lauluosuus. Tulevat perhekerhokerrat ovat: **4.12., 11.12., 18.12.2025** sekä **8.1., 15.1., 22.1., 29.1., 12.2., 19.2., 26.2.2026.**

Muskari

Muskari tiistai-iltapäivisin klo 16.30-17.30 paikassa Gentzgasse 10, Ruotsalaisen seurakunnan yläkerran tilat (ovikoodi lukee ikkunassa). Kertamaksu 10€/perhe. Osallistuminen ei vaadi ennakkoilmoittautumista ja mukaan voi liittyä pitkin vuotta. Muskarin kohderyhmänä ovat alle kouluikäiset lapset. Lisätietoja muskariopelta Pirreltä osoitteesta: pirrethepianist@protonmail.com

MUUTA

Hiljaisuuden jooga

Hiljaisuuden joogan perusharjoitus (90 min) kerran kuussa lauantaisin klo 10.15-11.45 seuraavina päivinä: **24.1.** ja **21.2.2026**

Hiljaisuuden joogassa yhdistyvät lempeät kehoa hoitavat liikkeet, hiljentyminen ja kristillisyys. Lauantain joogaan pyydetään ilmoittautumista perjantaihin mennessä, sillä paikkoja on rajoitetusti. Perusharjoitukseen mukaan tulee ottaa oma matto, joustavat vaatteet sekä kevyt viltti/peite. Seurakunnalla on pari ylimääräistä joogamattoa lainaksi.

Osallistumismaksu: 10€/kerta, opiskelijat, eläkeläiset ja työttömät: 5€/kerta.
Joogaa ohjaa Ella Boba. Paikkana Ruotsalainen kirkko. Tulethan paikalle ajoissa!

SUOMI-YHTEISÖJEN TAPAHTUMIA

Wienin suomalaisen kouluyhdistyksen joulumyyjäiset

Aika: sunnuntai 30.11. klo 12-18
Paikka: Babenbergerhalle, Rathausplatz 25, 3400 Klosterneuburg
Suomalaisia perinteisiä ruokia ja herkkuja, suomalaista designia ja käsitöitä sekä ohjelmaa lapsille joulupukin vierailua unohtamatta.

Wienin ÖFG:n ja Suomen suurlähetystön itsenäisyyspäiväjuhla

Aika: perjantai 5.12. klo 18-21
Paikka: suurlähettilään residenssi, Reisnerstraße 51, 1030 Wien
Tilaisuuteen on pääsymaksu muilta kuin ÖFG: jäseniltä, ilmoittautuminen vaaditaan. Lisätietoja pääsihteeri Anna Ahlbomilta: ofg.wien@gmail.com

Opiskelijayhdistys WIESO:n järjestämät pikkujoulut

Aika: lauantai 13.12. klo 18 alkaen
Paikka: Café/Bar Henriette, Staudingergasse 10/2, 1200 Wien
Luvassa mm. bingoa. Halukkaat saavat tuoda noin 5 euron arvoisen lahjan joulupukin järjestämään Secret Santaan.

Wienin ÖFG:n glögi-ilta yhdessä WIESO:n kanssa (huom! uusi paikka)

Aika: torstai 18.12. klo 19-21
Paikka: Gentzgasse 10:n sisäpiha, 1180 Wien
Tarjolla glögiä voileipien kera kaikille Suomen ystäville.

Suomalainen kirjallisuuspiiri

Kirjallisuuspiiri kokoontuu kerran kuukaudessa torstaisin seurakunnan tiloissa keskustelemaan kotimaisesta kirjallisuudesta. Halukkaat voivat esitellä lukemiaan kirjoja – esittelykerta sovitaan etukäteen. Seuraavat tapaamiset 15.1. ja 12.2. klo 18.30. Lisätietoja ja ilmoittautuminen: laurahoman69@gmail.com

Tarkemmat tiedot seurakunnan tapahtumista löytyvät kotisivuiltamme osoitteesta www.finngemeinde.at. Kannattaa myös liittyä Itävallan suomalaisen evankelis-luterilaisen seurakunnan facebook-ryhmään, jossa kerromme ajankohtaisista tapahtumatärpeistä ja äkillisistä ohjelmamuutoksista. Seurakunta tiedottaa myös uutiskirjeen kautta. Uutiskirjeen, joka lähetetään joka kuukauden alussa, voi tilata laittamalla viestiä osoitteeseen finn.gemeinde@evang.at tai lomakkeella kotisivujen kautta.

Ajankohtaista seurakunnassa

Vaalitulos

Kirkkoraadin vaaleissa 9.11.2025 äänesti 39 jäsentä seurakunnan 156 äänioikeutetusta jäsenestä. Kiitos kaikille äänestäjille! Kirkkoraatiin kaudelle 2026-2027 tulivat valituiksi seuraavat henkilöt suluissa olevalla äänimäärällä: Katja Jääskeläinen (36), Heidi Kennedy (35), Tarja Lavi-Huusko (36), Anna-Maija Mikkola (35), Elise Sippola-Puster (36) sekä Marja-Leena Steinbru (32). Valintaan riitti 19 ääntä. Kirkkoraati jatkaa toimintaansa tässä tutussa kokoonpanossa ja samoissa vastuualueissaan seuraavat kaksi vuotta.

Mahdollisuus keskusteluun kahdenkesken tai ryhmässä

Olisiko tarvetta vapaamuotoiseen keskusteluun elämästä, sen iloista, suruista, kohokohdista ja laaksonpohjista; siitä mitä elämä meille antaa ja on antanut? Uusi elämänvaihe tai yksinäisyys on myös saattanut tuoda uusia kysymyksiä arjen keskelle, joista tekisi mieli keskustella jonkun kanssa. Kokoontuminen yhteen ja luottamuksellinen ja avoin asioista puhuminen voi tuoda tilanteeseen positiivisen muutoksen. Voisimme kokoontua nyyttikestien merkeissä eli jokainen toisi jotain syötävää tai juotavaa mukanaan. Myös kahdenkeskinen keskustelu kanssani on mahdollista. Ensimmäinen kokoontuminen voisi olla heti uuden vuoden alkupuolella. Jos tällainen keskusteluryhmä kiinnostaa, ota rohkeasti yhteyttä! Marja-Leena Steinbru, puh. 0650-7240250.

Nouda itselle tai ystävälle yllätyskirja

Seurakunnan kirjastoa päivittäessä tai lahjoituksia saadessamme joudumme laittamaan säännöllisesti hyväkuntoisiakin kirjoja poistolaatikkoon – ei siksi, että ne olisivat huonoja, vaan usein meillä on jo kyseinen kirja hyllyssämme. Jotta kirjojen kohtalona ei olisi automaattisesti paperinkeräyslaatikko, kokeilemme uutta tapaa kierrättää niitä. Kirjastonhoitajamme Iina on sievästi paketoinut valikoiman lukemisen arvoisia suomenkielisiä kirjoja. Paketin päällä on lyhyt teksti, minkälaisesta kirjasta on kyse paljastamatta kuitenkaan kirjan nimeä. Voit hakea oman yllätyskirjasi seurakunnalta sen aukioloaikoina. Jotta jännitys säilysi, avaa pakettisi kuitenkin vasta kotona!

Kuva: Iina Fagerlund

Toimitukset 2025

Itävallassa kuluneen vuoden aikana kastetut, avioliittoon siunatut sekä haudan lepoon siunatut suomalaiset*

Kastetut	1.3.2025, Henri Yrjö Koivulehto, Wien 5.4.2025, Lilja Sofia Liukkonen, Graz
Avioliittoon siunatut	19.3.2025, Hannes Sirén ja Moona Sirén, Kitzbühel 7.6.2025, Nikke Tapanainen ja Christina Mechtler-Tapanainen, Wien
Hautaan siunatut	4.2.2025, Anja Schützeneder 84-vuoden iässä, Wien 17.11.2025, Monica Hodinka 76-vuoden iässä, Wien

*Listassa mukana seurakunnan pastorin toimittamat ja tiedossa olevat toimitukset

Adventtiajan Hiljaisuuden jooga®

Rauhoitumista keskellä joulukuun kiireitä!? Tämä on mahdollista neljänä joulukuun tiistaina Ruotsalaisessa kirkossa. Hiljaisuuden joogan kehon ja mielen harjoituksissa avaudutaan hiljaisuudelle, joka antaa tilaa Jumalan läsnäolon kokemiselle. Tämä jooga sopii kaikille - aikaisempaa kokemusta, eikä erityistä notkeutta tarvita!

Ohjaan Hiljaisuuden joogaa normaalisti kerran kuussa lauantaisin, mutta nyt adventin aikana tarjoan myös neljän kerran Hiljaisuuden joogan -sarjaa.

Harjoitus (60 min) pidetään seuraavina tiistai-iltoina: 2.12., 9.12., 16.12. ja 23.12. kello 18.30 Ruotsalaisessa kirkossa, osoitteessa Gentzgasse 10, 1180 Wien. Ovet avautuvat klo 18.15.

Voit osallistua kaikille neljälle tunnille tai tulla mukaan myös yksittäisille kerroille. Ilmoittautuminen on kuitenkin välttämätöntä rajallisen tilakapasiteetin vuoksi

Osallistumismaksu on 5€/kerta tai 15€/kertamaksuna koko sarjasta.

Ota mukaan joogamatto, lämpöiset ja joustavat vaatteet sekä viltti. Seurakunnalla on myös pari ylimääräistä joogamattoa ja vilttiä lainaksi.

Lisätietoja ja ilmoittautuminen: Ella Boba, pastori ja Hiljaisuuden joogan® ohjaaja, finn.gemeinde@evang.at / +43 699 188 77 819

Kehonhuoltoa, lempeää liikettä, hiljentymistä, rukousta, yhteyttä Jumalaan, omaan itseen ja koko luomakuntaan, hyväksyvää läsnäoloa kehossa ja mielessä, kauneutta, lepoa, uutta voimaa.
Tätä kaikkea ja paljon muuta on Hiljaisuuden jooga®. Tervetuloa tutustumaan!

Pienien prosenttien suuri merkitys

Vieraillessamme juhlajumalanpalvelukseen saapuneiden Suomen vieraidemme kanssa Wienin superintendentin, Matthias Geistin, luona, meille näytettiin Wienin superintendentuurin tuottama lyhyt esittelyvideo Itävallan luterilaisesta kirkosta Wienissä. Esitys alkoi sloganilla ”2% machen einen Unterschied!”. Videon keskeinen sanoma oli, että vaikka meitä (luterilaisia) ei ole paljon, olemme 100% mukana ja läsnä ihmisten monissa erilaisissa elämäntilanteissa. Kahdellakin prosentilla on suuri merkitys ja annettavaa tälle maalle.

Wienissä luterilaisen kirkon jäseniä on noin 2,3%, koko maassa noin 2,6%. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon näkökulmasta katsottuna, jossa noin 62% väestöstä kuuluu edelleen maan valtakirkkoon, luku on naurettavan pieni. Mikään naurunasia se ei kuitenkaan ole.

Itävallan luterilainen kirkko on maan historiassa jo monesti joutunut kamppailemaan oikeutuksestaan olla ja näkyä, sekä kansalaistensa uskonnonvapauden ja uskontoon liittyvän tasa-arvon puolesta, joka lopulta saavutettiin vuonna 1861. Uusi kamppailu olemassaolosta on kuitenkin taas käynnissä kirkostaeroamisten ja kasteiden vähenemisen myötä. Tällä hetkellä käydään Itävallan luterilaisessa kirkossa läpi kipeää prosessia, jossa papin virkoja on täytynyt tulevaisuuden talousnäkymien vuoksi lopettaa. Pienentyneiden henkilöresurssien vuoksi tulemme lähivuosina näkemään seurakuntien yhdistymisiä. Myös seurakuntien tarjoamat toimintamuodot tulevat vähentymään, sillä vastuu niiden toteuttamisesta siirtyy yhä enemmän vapaaehtoisille.

Suomalaisesta enemmistökirkkotaustasta tulleena olen Itävallan kirkon piirissä saanut ihmetellä, kuinka monipuolinen ja paljon elämää, ideoita ja lämpöä täynnä oleva yhteisö Itävallan luterilainen kirkko pienistä resursseistaan huolimatta on. Huomaan eroja Suomen käytäntöjen kanssa, mutta ne eivät ole niin suuria, etten tuntisi oloani myös Itävallan luterilaisessa kirkossa kotoisaksi. Kotoisuuden tunne on toki syntynyt sitä kautta, kun olen monen vuoden ajan osallistunut paikallisten seurakuntien jumalanpalveluksiin; erilaiset tavat toteuttaa asioita, liturgia ja virret ovat sitä kautta tulleet tutuiksi. Luterilaisen uskomme ydinsanoma – armo ja kelpaaminen Jumalalle Jeesuksen sovitustyön kautta – on kuitenkin täällä samalla tavalla edustettuna kuin Suomen luterilaisessa kirkossa. Toisinsanoen Itävallan luterilainen kirkko ja sen seurakunnat ovat yhteisöjä, joita kannataa ehdottomasti jäsenyydellämme tukea, jotta Jumalan rakkauden sanoma myös tässä ajassa tavoittaa sitä tarvitsevia.

Ajattelen, että me noin 2000 Itävallassa asuvaa suomalaista, joista tilastollisesti noin 60% on edelleen Suomessa ”poissaolevia” luterilaisen kirkon jäseniä, voisimme olla merkittävänä apuna Itävallan luterilaisen kirkon kamppailussa jäsenistönsä säilyttämisen puolesta, kunhan vaan toimisimme niin kuin pitää – eli 6 kuukauden maassa oleskelun jälkeen liittyisimme Itävallan luterilaisen kirkon jäseniksi ja ilmoittaisimme uskontokunnastamme maahantuloilmoituksen yhteydessä.

On väärin, että osa meistä suomalaisista Suomen luterilaisen kirkon jäsenistä väistää vastuutaan ja kirkkolain säädöstä olla sen maan luterilaisen seurakunnan jäseniä, missä asumme, pienen joukon ottaessa vastuun seurakuntien ylläpitämiseen liittyvistä kuluista. Tosiasiahan on, että jos omat palkkatulot tulevat Itävallasta, ei kirkollisveroa makseta Suomeen, vaikka olisi siellä edelleen kirkon jäsenenä kirjoilla. Tällaisessa vapaamatkustamisessa ei ole mitään ylpeilyn aihetta.

Jäsenyyteen kuuluu missä tahansa yhdistyksessä jäsenmaksu – jos on luterilaisen kirkon jäsen ja kannattaa sen edustamaa asiaa ja tekemää työtä, tulee siitäkin maksaa. Noin yksi prosentti tuloista ei ole paljon, kun miettii, mihin turhaan saman verran rahaa saa helposti kulumaan. Seurakunnat eivät ole voittoatavoittelevia yhdistyk-

siä, vaan kirkkomaksulla Itävallassa katetaan ennenkaikkea työntekijöiden palkkakulut, jotta he voivat palvella seurakuntaansa. Minulla kirkkomaksu menee suoraan palkastani (mikä onkin helppoa), mutta postitse tullut tilisiirtolomake ei tee vuoden osuutta yhtään suuremmaksi. Sopimalla asiasta oman paikallisseurakunnan kanssa, summan voi jakaa pienempiin kuukausieriin.

Lopuksi haluan vielä sanoa, että kaikilla noin 200:lla Itävallan suomalaisen seurakunnan, ja sitä kautta myös Itävallan paikallisseurakuntien jäsenillä on merkitystä! He kustantavat kirkkomaksullaan osaltaan sen toiminnan, mitä me Itävallan suomalaisessa seurakunnassa täällä asuville suomalaisille ylimääräisenä kirkollisena palveluna tarjoamme, kuten vaikkapa Kauneimmat Joululaulut, yhden suosituimmista tapahtumistamme. Kiitä siis vieressäsi istuvaa seurakuntamme jäsentä, kun tulet nyt adventin aikana mukaan laulamaan.

Seurakunnan jäsenten suurin merkitys ei kuitenkaan ole olla kirkkomaksun maksajia, vaan jäsenet itse ovat ”kristillinen kirkko” ja sen käyntikortti, jotka omalla toiminnallaan ovat Kristuksen valona maailmassa. Niin kuin sanoin aikaisemmin, emme tavoittele kirkossa rahallista voittoa, mutta ehdottamasti haluamme voittaa yhä enemmän ihmisiä Jeesuksen omiksi.

Ella-Maria Boba

- Noin kaksi minuuttia kestävä video ”So evangelisch ist Wien” on nähtävillä YouTube-kanavalla.
- Seurakuntamme ja Itävallan luterilaisen kirkon jäseneksi voit liittyä lomakkeella, joka löytyy kotisivuiltamme otsikon "Info ja asiointi" alta.

Ovatko maisterit nykyaikaa?

Mitä suomalaisen on syytä ottaa huomioon puhutellessaan saksankielisiä

”Tittelit jyllääväät ja hierarkiat ovat hyvissä voimin”, kuulee usein sanottavan saksankielisistä maista ja erityisesti Itävallasta. Vaikka tässä onkin totuuden siemen, asia on nykyään mutkikkaampi.

Sähköpostiini saapui hiljattain kutsu tulla tulkkaamaan oikeuden istuntoon. Heti sen perään tuli toinen viesti, jossa tuomari pyysi anteeksi sitä, että edellisestä kutsusta oli unohtunut maisterintitteli. Suomalainen tulkitsisi tämän helposti tärkeilyksi. Näin ei kuitenkaan ole, ainakaan niin yksiselitteisesti kuin luulisi. Oikeuslaitokset ovat tietenkin jo perusluonteeltaan hierarkkisia laitoksia, sillä koko oikeusjärjestelmän toiminta perustuu siihen, että toisilla on virka-asemansa vuoksi enemmän valtaa kuin toisilla. Mutta tittelien käytön tarkoituksena on työelämässä osoittaa, että henkilöllä on työtehtävän vaatima koulutus. Sen vuoksi kaikilla, jotka tekevät vähänkin koulutusta vastaavaa työtä, on sähköpostinsa allekirjoituksessa mainittu akateeminen arvo. Kun tuomari käyttää tulkille ja kääntäjälle lähettämässään viestissä tämän titteliä, hän samalla ilmaisee tunnustavansa tämän ammattitaidon.

Akateemisen korkeakoulututkinnon suorittaneella on Itävallassa oikeus pyytää tittelinsä kirjaamista väestötietoihin. Tällöin tittelistä tulee osa virallista nimeä. Tämä ei ole pakollista, mutta melkein kaikki tekevät niin, koska siitä on suurta hyötyä työelämässä. Viralliset nimitiedot siirtyvät sitten esimerkiksi verovirastoon ja sosiaalitur-

valaitokseen ja sitä kautta myös itävaltalaiseen Kela-korttiin. Sen vuoksi lääkärin vastaanotolla kuulee usein huudettavan maistereita ja tohtoreita. Tämäkään ei ole merkki siitä, että vastaanottovirkailija kumartelisi titteleitä, vaan hän vain yksinkertaisesti lukee sen, mitä sosiaalivakuutustiedoissa lukee.

Aiemmin oli yleistä, että akateemisen arvon haltija käytti titteliään myös työelämän ulkopuolella. Ei ollut mitenkään poikkeuksellista nähdä esimerkiksi ovikellon nimikylttiin lisätty Dr. tai Mag. Tämä on selvästi vähentynyt, useammastakin syystä. Ensinnäkin akateeminen koulutus on yleistynyt eikä akateeminen arvo ole enää samanlainen harvinaisuus kuin aiemmin. Toinen syy on akateemisesti koulutettujen maahanmuutto. Vaikka henkilöllä olisikin korkeakoulututkinto, ei hän voi noin vain alkaa käyttää tutkintonsa saksankielistä versiota, vaan hänen on haettava ns. nostrifiointia, jossa hänen tutkintonsa ja sitä myötä tittelinsä tunnustetaan vastaavan jotain tiettyä itävaltalaista loppututkintoa. Useimmat jättävät tämän työlään ja kalliin prosessin tekemättä. Kolmantena syynä titteleiden käytön vähenemiseen on vaikuttanut Bolognan prosessi, jonka myötä ylemmän korkeakoulututkinnon suorittaneet ovat nyt mastereita (MA). Ja toisin kuin aiemmat maisterintittelit (Mag.), nämä kirjoitetaan nimen jälkeen. Nimen jälkeen oleva titteli kuulostaa puheessa oudolta ja jää kirjoitettaessa yleensä pois, joten nykypolven bachelor- ja master-titteleitä näkee käytännössä enää vain työposteissa. Myös sosiaalinen media, jossa sinuttelu on vallitseva puhuttelumuoto, on poistanut virallisuutta. Titteleiden käyttöä sosiaalisessa mediassa pidetään naurettavana, ja tällä on vaikutusta myös muihin elämän osa-alueisiin.

Tittelit ovat kyllä siis vieläkin olemassa, ja niillä on lain antama suoja. Lain suoja menee niin pitkälle, että akateemisen arvon oikeudettomasta käytöstä voidaan määrätä jopa 15 000 euron sakko, jos sillä on selvästi pyritty hankkimaan oikeudetonta etua. Lain mukaan nimen eteen kirjoitettavia akateemisia arvoja ovat Dr. (tohtori), Mag. (maisteri) ja Dipl.-Ing./DI (diplomi-insinööri). Sama pätee myös ei-akateemisiin arvoihin Ing. (insinööri) ja Mst. (mestari), jotka annetaan hakemuksesta kyseisten alojen tutkinnot suorittaneille. Lisäksi on olemassa arvonimiä (Berufstitel), jotka myönnetään hakemuksesta työelämässä ansioituneelle henkilölle. Näitä ovat esimerkiksi KommR (kauppaneuvos). Arvonimillä on arkielämässä melko vähäinen merkitys.

Jos loppututkinnon suorittanut on nainen, hän voi valita, haluaako hän tuoda sukupuolen esiin lyhenteessä. Virallisiin asiakirjoihin ja diplomeihin kirjattiin vuodesta 1993 Bolognan prosessiin asti tittelin sekä naispuolinen muoto Magistra, Doktorin tai Diplom-Ingenieurin että niiden lyhenteet Mag.a, Dr.in ja Dipl.-Ing.in.

Miten sitten tulisi toimia puhuteltaessa työelämässä ihmisiä saksaksi? Hyvänä nyrkkisääntönä on katsoa, miten vastapuoli itse allekirjoittaa viestinsä ja puhuttelee sinua. Jos hän lopettaa itse viestinsä (ei siis jokaiseen viestiin automaattisesti lisätyn allekirjoituksensa) mainitsemalla tittelinsä, sitä on hyvä käyttää. Jos hän mainitsee vain nimensä tai jopa vain etunimensä, voit vastata samalla tavalla.

Silloin, kun ihmisen nimen yhteydessä mainitaan kirjallisessa viestinnässä hänen tittelinsä, käytetään aina tittelin lyhennettä ja sukunimeä. Ei siis ”Frau Doktor”, vaan ”Frau Dr. Recnizek”. Suullisesti tilanne on toiste päin: lausutaan titteli kokonaan ilman sukunimeä (eli Frau Doktor Recnizek”). Jos ihmisellä on useampi akateeminen loppututkinto, käytetään vain ylintä tutkintoa. Dr. ”voittaa” siten Mag.:n.

Jos haet töitä itävaltalaisesta yrityksestä, saksankieliseen CV:hen kannattaa lisätä akateeminen titteli, ainakin jos haet koulutusta vastaavaan työhön. Huomaa kuitenkin, että vanhempia suomenkielisiä titteleitä (esim. FM, OTT) ei voi kääntää saksankielisiksi Magisteriksi ja Doktoriksi – siihen vaaditaan edellä mainittu nostrifiointi.

Katja Jääskeläinen, kääntäjä ja saksan kielen oikeustulkki

Itävallan suomalaisen seurakunnan uusi stola ja sen valmistaminen

Kuva: Ella Boba

Suomalainen seurakunta juhli virallista 20-vuotista toimintaansa 12.10.2025. Jo yli vuosi sitten sain kysymyksen, voisinko kutoa kangaspuissa juhlan kunniaksi siihen liittyvän tekstiilin. Keskustelujen jälkeen toivomus stolan kutomisesta tuli vähitellen esille ja lopulta myös kirkkoraadin päätettäväksi, ja se päätti stolan tilauksesta helmikuun kokouksessa.

Toteutus jäi kaikin puolin minun vastuulleni. Tulin monenlaisiin mietteisiin siitä, mikä merkitys stolalla on, ja miksi seurakunnan pappi ja myös diakoni käyttävät sitä alban päällä. Stola symbolisoi seurakunnan työhön vihityn henkilön tehtävää ja asemaa.

Ensimmäisenä tehtävänäni oli miettiä ja suunnitella tekstiilin luominen, sen väri, materiaali, käytännöllisyys ja teologinen sanoma. Kirkkovuodessamme on kolme eri pääjaksoa: jouluaika, pääsiäsiaika ja helluntaiaika, ja niin sanotuilla liturgisilla väreillä ilmaistaan näitä eri kirkkovuoden aikoja ja tiettyjen juhlapyhien aiheita kirkkovuodessa. Valkoinen on joulun- ja pääsiäisjakson väri. Vihreä, elämän ja toivon väri, on eniten käytetty, ja se kuvaa mm. luontoa ja kasvua. Violetti taas on valmistautumisen, odotuksen ja katumuksen väri ja sitä käytetään ”hiljentymisaikoina” adventtina ja paaston aikana. Näiden rinnalla käytössä ovat myös punainen ja musta yksittäisinä pyhinä, kuten helluntaina ja pitkäperjantaina.

Materiaalin ja värien suhteen toivomus oli, että stola voitaisiin kutoa kaksinkertaisena: eli toinen puoli kudottaisiin vihreäksi, ja siinä olisi myös sinistä ja valkoista – Suomen värejä, ja että violetti väri olisi vastakkaisella puolella päävärinä.

Halusin myös ilmaista kutomassani stolassa teologisen kolminaisuuden sanoman: on vain yksi Jumala, mutta kolme persoonaa. Kolminaisuus kuvataan usein kolmiona, mutta kankaan kutominen tavallisissa kangaspuissa antoi vain mahdollisuuden kutoa kolme suorakulmiota peräkkäin. Nämä kolme kuviota symbolisoivat sillä tavoin Jumalaa, Jeesusta ja Pyhää Henkeä.

Itse kutomisprosessi – sen jälkeen, kun olin luonut loimen ja saanut kankaan loimen kangaspuihin, sekä sidoksen, kuviollisen ontelon ja polkuset paikoilleen – oli monessa vaiheessa haastava. Jouduin kolme kertaa aloittamaan kutomisen alusta, kun loimet eivät kestäneet kutomista niin kuin olin ajatellut: loimilangat katkesivat syystä tai toisesta ja kuviollinen ontelo ei onnistunut aluksi, koska kudoin stolan kaksinkertaisena.

Kuitenkin ehdin saada stolan ajoissa valmiiksi ja lopputulos on minusta näkemisen arvoinen.

Marja-Leena Steinbru

Tat Tvam asi – huomaavaisuudesta

Hindulaisuudessa eräs tärkeä lause on „Tat Tvam asi“. Fraasi on sanskritin kieltä ja tarkoittaa: “Sinä olet tuo/se!“. Se on hinduistisen filosofisen suuntauksen ”Vedantan” yksi perusajatuksista ja myös – hieman muunnetussa muodossa – buddhalaisuuden ydinajatuksia. Mitä sillä sitten tarkoitetaan? Lause tarkoittaa, että ihmisten sielulla on sama perusta perimmäisen olemisen tai universaalin tietoisuuden kanssa. Ja koska meillä kaikilla on sisin, olemme silloin myös kaikkien ihmisten kanssa samaa alkuperää. Eettisesti tämän perusteella voidaan sanoa, että esimerkiksi minun ja Englannin kuninkaan tai minun ja köyhän kodittoman välillä ei ole oleellista eroa.

Elämme maailmassa, jota täysin vallitsee tehokkuus ja talous. Sosiologi Max Weber nimitti jo sata vuotta sitten taloudellisen kasvun ja tuottavuuden järjestelmää „rautaiseksi häkiksi“ tarkoittaen, että emme pääse pois tästä oravanpyörästä, sillä yhteiskuntiemme toimivuus on rakennettu talouden kasvulle. Sen mukaan ihmisen täytyy jatkuvasti tehdä töitä pitääkseen oman elintasonsa vähintäänkin sillä jo saavutetulla tasolla. Joka ei siihen pysty, luisuu köyhyyteen. Ihmiset, jotka elävät valtioissa, joissa ei ole minkäänlaista sosiaaliturvaa, ovat kaikkein heikoimmassa asemassa.

Myös USA:ssa ollaan jo ajauduttu koko maan tasolla tilanteeseen, jossa yhä useampi ihminen syrjäytyy. Yhtenä syynä ovat huumausaineet, joiden käyttö on riistäytynyt hallinnasta. Huumeiden pariin ihmisiä ajaa toivottomuus, työpaikan menetys, jonka seurauksena vuokrat jäävät maksamatta, sairaudet ja velkaantuminen. Huumausaineiden yliannostuksista johtuvia kuolemia on USA:ssa vuosittain noin puoli miljoonaa. Näin pitkällä ei Euroopassa vielä olla, mutta myös täällä elämä on muuttumassa raaemmaksi. Kaupungilla kulkiessani näen yhä enemmän köyhyyttä, päihtyneitä ja kodittomia, sekä ihmisiä, joilla ei ole enää mitään menetettävää.

Huomioni on kiinnittänyt myös se, miten maanalaisessa lähes kaikki tuijottavat puhelimiaan. Ihmisten täytyy tehdä töitä, heidän täytyy koko ajan toimia. Kun he eivät tee töitä ja suorita, he hakevat vaihtelua kännyköistä, televisiosta tai muista huveista, joilla yrittävät hetkeksi unohtaa todellisuuden. He ovat sisäisesti arkoja ja stressaantuneita, eivätkä huomioi kanssakulkijoitaan, vaan ovat epäkohteliaita.

Myös huomaavaisuus kuuluu aasialaisten uskontojen perusarvoihin. Mistä siinä sitten on kysymys? Huomaavaisuutta on se, että kuljemme avoimin silmin tässä maailmassa ja huomioimme ympäristöämme ja ihmisiä. Huomaavaisuus alkaa jo omien seinien sisäpuolella. Tarvitseeko puolisoni apua? Mistä hän pitää? Mikä häntä ärsyttää? Huomaavaisuus koskee myös minua itseäni. Millaiseksi tunnen oloni? Onko minun jano tai nälkä? Olenko suutuksissa? Pelkäänkö? Ihminen, joka tunnistaa ja hyväksyy omat tunteensa, pystyy ymmärtämään ja hyväksymään paremmin myös kanssaihmistensä tunnereaktioita.

Huomaavaisuus ei kuuluu tietenkään pelkästään aasian uskontojen etiikkaan, vaan myös kristityille. Tästä hyvänä esimerkkinä on Luukaksen Evankeliumin kertomus laupiaasta samarialaisesta (Lk 10:25-37). Matkallaan kulkija ryöstetään. Kaksi hyväosaista menevät ohi ja jättävät uhrin tielle makaamaan. Vasta kolmas auttaa häntä. Minkä takia hän tekee niin? Raamatun mukaan laupeutensa takia: hän tunsi sääliä tätä ihmistä kohtaan. Toisin sanoen samarialainen kykeni asettumaan uhrin asemaan ja ajattelemaan: „Voi Jumala, tämä olisi voinut tapahtua myös minulle!“

Kuljemmeko itsekin kaupungilla aikataulutetusta tapaamisesta toiseen suorittamassa asioitamme? Olemmeko omien huoliemme ja pelkojemme pauloissa? Suljemmeko tahallamme silmämme ikäänkuin sanoen: „Jätä minut rauhaan!“ Vai olemmeko huomaavaisia niin kuin laupias samarialainen? Elämmekö tietoisesti „Tat Tvam asin“ mukaan?

Simon Konttas

Terveisiä Suomi-koululta

Wienin Suomi-koulun uusi lukuvuosi alkoi syyskuun puolivälissä, ja kouluumme ilmoittautuneita lapsia ja nuoria onkin tänä lukuvuonna enemmän kuin viimeiseen kuuteen vuoteen; yhteensä 62! Suuresta osallistujamäärästä johtuen päätimme johtokunnan kanssa etsiä uudet tilat, missä voisimme pitää koulutoimintaamme ilman häiriötekijöitä. Tilat Mariahilferstrassella olivat kyllä kivat, sijainti aivan mahtava suoraan Museumsquarterin vastapäätä, mutta huoneet olivat ahtaat ja reitti kellarikerrokseen useamman portaikon läpi oli erittäin haastava pienten koululaisten kanssa.

Haaveissamme on ollut jo jonkin aikaa päästä jonkun ”oikean” koulun tiloihin ja tuoda siten koululaisilemme aidon koulun tunnelmaa - kolme-neljävuotiaille on varmasi erikoista ja ehkä vähän jännittävääkin olla oikeassa koulussa viettämässä Suomi-koulua. Aloitimme aktiivisesti kuulostelemaan ja kyselemään mahdollisia uusia tiloja eri kouluista jo keväällä, jolloin saimmekin vihiä kolmannen kaupunginosan lukion yläasteesta, BORG3:sta, jossa tiloja vuokrataan myös ulkopuolisille.

Kävimme johtokunnan kanssa hieman ennen kesälomaa tutustumassa tähän kouluun sekä sen henkilökuntaan. Ihastuimme täysin tähän kouluun, sen tunnelmaan ja tilaviin luokkahuoneisiin sekä myös sijaintiin. Meille näytettiin suurikokoisia luokkahuoneita katutason kerroksesta, jotka voisimme saada käyttöömme. Tilavat luokat, joissa on tilaa myös juoksennella ja leikkiä, ei rappusia kiivettäväksi, naulakot kätevästi luokkien ulkopuolella sekä muutama kaappi aulassa opetusmateriaaleillemme. Ihanaa! Ja kiven heiton päässä koulusta on puisto, jonne koululaisten kanssa voisi tarvittaessa mennä happihypylle, lisäksi koulun sisäänkäynti on rauhallisella sisäpihalla, jossa ei tarvitsisi huolehtia ohi ajavista autoista tai turistimassoista. Kuulostaa niin täydelliseltä.

Sijainti oli mielestämme myös mainio; Landstrasser Hauptstrasse Nr. 70 tarjoaisi myös vanhemmille kivan alueen viettää aikaa odottaessaan lapsiaan Suomi-koulun aikana - lähellä on useita ravintoloita ja kahviloita, ostoskeskus *The Mall* on kävelymatkan päässä sekä ihastuttava markkina-alue Rochusmarkt on ihan vieressä. Myös julkisilla kulkuneuvoilla pääsee tuolle alueelle erittäin kätevästi, kaksi metrolinjaa, paikallisjunat, useat raitiovaunu- sekä bussilinjat pysähtyvät todella lähellä BORG3:a. Voisiko tämän parempaa ollakaan?

Ainoa asia, mikä meitä johtokuntalaisia näissä mahdollisissa uusissa tiloissa mietitytti, oli huomattava vuokran nousu. Vuokra tulisi melkein tuplaantumaan edellisvuoteen verrattuna. Kesän jälkeen, kun ilmottautumiset uudelle lukuvuodelle saapuivat, ja saimme iloksemme yllättävän suuren määrän koululaisia, teimme päätöksen muuttaa BORG3:n tiloihin, maksoi mitä maksoi, meille se on sen arvoista, että koulumme tilat ovat rauhalliset, turvalliset, tilavat sekä hyvällä sijainnilla. Ja olemmekin viihtyneet erinomaisesti BORG3:n tiloissa nämä ensimmäiset kolme kuukautta, myös koululaiset ovat olleet tyytyväisiä ja jo tottuneet uuteen osoitteeseen ja uusiin tiloihimme.

Meri Hakaoja

Kuvat: ylh. Piritta Mononen, alh. Terhi Korhonen

Kauneimmat JOULULAULUT

Kauneimmat Joululaulut yhteislaulutapahtuma on yksi Suomen suurimmista hyvän-tekeväisyyskampanjoista. Suomen Lähetysseura suunnittelee ja toteuttaa Kauneimmat Joululaulut -materiaalin ja toimittaa lauluvihot ilmaiseksi seurakuntien käyttöön. Kaikissa laulutilaisuuksissa kerätään kolehti Suomen Lähetysseuran ulkomaantyöhön.
Tervetuloa laulamaan!

KÄRNTENIN KAUNEIMMAT JOULULAULUT (huom! uusi paikka)
Perjantaina 5.12. klo 17
Evangelische Pfarrgemeinde Velden am Wörthersee, Mösslacherstraße 11, 9220 Velden
Juonto: Ella-Maria Boba | Säestys: Orthulf Prunner
Tilaisuuden jälkeen jouluiset nyyttikestit seurakuntasalissa.

DORNBIRNIN KAUNEIMMAT JOULULAULUT
Maanantaina 8.12. klo 16
Evangelische Heilandskirche, Rosenstraße 8, 6850 Dornbirn
Juonto: Ella-Maria Boba | Säestys: Anikó Koroknai
Tilaisuuden jälkeen suunnataan yhdessä joulutorille Dornbirnin keskustaan.

GRAZIN KAUNEIMMAT JOULULAULUT
Lauantaina 13.12. klo 15
Evangelische Christuskirche, Burenstraße 9, 8020 Graz
(huom! Sisäänkäynti kirkkoon Eckertstraßen ja Johanna-Kollegger-Straßen kulmasta)
Juonto: Ella-Maria Boba | Säestys: Gregor Adamek
Tilaisuuden jälkeen jouluiset nyyttikestit seurakuntasalissa.

WIENIN KAUNEIMMAT JOULULAULUT
Sunnuntaina 14.12. klo 14.30
St. Ruprechtskirche, Ruprechtsplatz 1, 1010 Wien
Juonto: Ella-Maria Boba | Säestys: Piritta Mononen ja Walter Nikowitz

SALZBURGIN KAUNEIMMAT JOULULAULUT
Lauantaina 20.12. klo 14
Evangelische Auferstehungskirche, Dr. Adolf Altmann-Straße 10, 5020 Salzburg
Juonto: Ella-Maria Boba | Säestys: Eeva Kaisa Hyry-Beihammer
Tilaisuuden jälkeen jouluiset nyyttikestit seurakuntasalissa.

ITÄVALLAN SUOMALAINEN EVANKELIS-LUTERILAINEN SEURAKUNTA
FINNISCHE EVANGELISCHE GEMEINDE A.B. IN ÖSTERREICH

Gentzgasse 10/Altes Haus • 1180 Wien • E-Mail: finn.gemeinde@evang.at • www.finngemeinde.at